

К. 42. 4 (XVI)

НЕКРОЛОГЪ. ТОДОРЪ СТРАТИЕВЪ.

Приятелитѣ и съгражданитѣ на бившия жителъ Тодоръ Стратиевъ посрѣщнахме съ прискърбие печалната вѣстъ за неговата смъртъ, която го сполѣта на 19 т. год. въ 7 часа сутриньта!

Ний считаме за нашъ мораленъ дългъ да съобщимъ скръбната тѣзи вѣстъ на всички негови приятели и познайници вънъ отъ града Ловечъ и ги помолимъ да сподѣлятъ причинената ни скръбъ отъ смъртъта на примѣрния ни съгражданинъ, Тодоръ Стратиевъ.

Покойния. роденъ на 25 Априлъ 1840 год. въ г. Ловечъ, е единчкото чедо на православнитѣ си родители, българи средно състояние: Стратия Пановъ и Пенка Стратиева.

Останалъ безъ баща въ най-ранната си възраст, той билъ отгледанъ отъ майка си, отъ която се е лишилъ за винаги около 1865 г.

Въ младенчество усопшия нѣма възможность да получи никакво училищно образование. Това, обаче, никакъ не му попречи да бѣде единъ отъ енергичнитѣ поддържатели и сътрудници за развиванieto на народното ни самозазнание и разпространението на морала и знанието мѣжду съгражданитѣ си. Посвятенъ на сапунаджийския занаятъ, той винаги намираще време да земе участие въ общественитѣ ни работи, било като училищентъ, настоятелъ, или като членъ въ мѣстнитѣ ни епархиялни и общински сжвѣти.

Сполѣтенъ още отъ ранни години отъ болѣстѣта „ракъ“, Тодоръ Стратиевъ, се въздържа да влѣзе въ браченъ съюзъ до послѣдната минута на живота си, прѣзъ всичкото време на които той непрѣстана да бѣде примѣренъ по трудолюбие, пестивность и по участие въ общественитѣ ни работи. Неговия домъ е бивалъ често свѣрталище на мнозина отъ нашитѣ сътрудници по народното ни самосъзнание, дѣлата на които не сж бивали никога тайни за него.

Примѣрната и плодovitа своя дѣятелность въ житѣйската си борба усопшия увѣнча съ послѣдното си желание, което е изложилъ въ духовното си завѣщание. Лишенъ отъ всички блиски роднини, той посвѣщава чрѣзъ това си завѣщание всичкитѣ си движими и недвижими имоти, които възлизатъ на около 12000 (дванайсетъ-хиляди) лева, на общото ни отечество и то исклучително за саморазвитието на народа ни и прѣуспѣванието на индустриалнитѣ ни учебни завѣдения.

Покойния заключава своето завѣщание тѣй: „като наредихъ и исказахъ горнето, азъ моля всичкитѣ, до които се отнася, да бдѣтъ за точното изпълнение на изказаната ми воля и за да би моята скромна парич-

бри за науката и полезни за народа резултати. Това ще бѣде за мене най-добрата память оставена на земята мѣжду моитѣ познати. Нека Богъ увѣнчае съ успѣхъ трудовѣта на младежа; нека той се развие и чака спасението си отъ нея!“

Пожертвованиято на покойния ще носи имѣто: „Фондъ Стратиевъ“. Вѣчна ти память Народний благодѣтелю! Дано и ний, твоитѣ съотечественици, които виждаме благородното ти дѣло, послѣдваме примѣрната ти щедрость и благотворителность!

Гр. Ловечъ 22 Августъ 1890 год.

Душеприказчици: { Д. Г. Дойчиновъ.
П. Г. Дойчиновъ.
Г. Дойчиновъ.

1890. N 1024